

der dengang var 23 Medlemmer fraværende og 2, der ikke stemte, er det jo aldeles ikke afsjort, at en Afstemning nu ikke kan faae et andet Udfald. — Endringsforslaget under Nr. 10 staaer i en nær Forbøring med Endringsforslaget under Nr. 1, og jeg kan derfor staa disse to sammen i de Bemærkninger, jeg har at gjøre. Den Hovedtanke, der ligger til Grund for det Endringsforslag, vi have tilladt os at stille under Nr. 1, er den, at da vor Sparekassestatistik har vist et saa overmaade heldigt Resultat, hvilket ogsaa er anerkjendt i det andet Thing under Behandlingen der, idet det kun er gaaet galt med 1 af Landets 420 Sparekasser, hvorved endda ikke Noget har lidt noget Tab, har man ment, at en Sparekassinspektør kunde blive en noget overflødig Institution. Man har derfor ment, at det kunde være heldigere at stille et Bøh til Ministerens Naadighed, for at man i paa kommende Tilfælde, naar man fandt, at der var Trang og Fornødenhed dertil, med andre Ord, naar man fattede Mistanke om, at der ved en eller anden Kasse var Noget, der ikke var, som det burde være, kunde sende en Mand derud. Man mener, at det kunde være rigtigt, at man havde Udvei dertil, og forsaavidt maatte man naturligvis ogsaa have Midler til at dække de Omkostninger osv., som den Vedkommende vilde have i den Anledning; men at oprette en hel ny Post for en Sparekassinspektør, der formodentlig skulde være pensionsberettiget, hvilket forresten ikke fremgaar af Loven, men dog synes rimeligt, have Mange troet, vilde være urigtigt, idet det vilde kunne give Anledning til, at en saadan Mand vilde søge Leilighed til at finde paa Noget, for at man ikke skulde komme til den Erkjendelse, at hans Stilling var aldeles overflødig. I Forbindelse hermed gaar Endringsforslaget under Nr. 10 ud paa, at saadanne Sparekasser, hvis Bestyrelse vælges af Interessesenterne eller af Indlaanerne selv, skulde være undtagne fra Bestemmelsen om Tilfyn. Det maa jo vistnok være indlysende, at en Sparekassinspektør ikke kan udøve nogen videre frugtbringende Kontrol med de Sparekasser, som have et mindre Omraade i Rum, eller, saa at sige, ere kommunale Sparekasser, efter som de stedlige Paa-gjældende, som staa i Forbindelse med Sparekassen, ifølge Sagens Natur maa være ganske anderledes inde i de Personers Forhold, der er Tale om, deres Bedørfhøftighed, deres Formuesomstændigheder osv.; de Folk, der staa Sparekassen nær og have det stedlige Kjendskab, maa kunne øve en ganske anden Kontrol end en Mand, der bliver sendt ud for at reise omkring og efterse Sparekasserne, idet man mener, at det ikke her kommer saa væsentlig an paa et Syn paa, om Regnskabsførelsen er korrekt og i en saadan Overensstemmelse med Schemaerne, som den burde være, men at det meget mere kommer an paa, at man har en betryggende Sikkerhed for,

hvorledes de Folks Omstændigheder ere, der have faaet Laan i Sparekassen. Dersom man vil, kan man jo indstifte Statssparekasser med Statstilfyn og Statsgaranti og stiller man dem i Konkurrence med private Sparekasser, fik man at se, hvilke der fandt mest Bifald hos Befolkningen, og hvilke af dem der overhovedet vare de mest betryggende og anbefalelsesværdige. I det Hele taget indeholder denne Institution, Sparekassetilfynet fra Regjeringens Side ved en Inspektør, idetmindste efter min personlige Anskuelse et Brud paa Principet, idet jeg, og deri staaer jeg vist ikke ene, betragter hele Sparekassenes væsenet som en Frugt af den private Foreningsfriheds Virksomhed, og derfor maa ogsaa det Tilfyn og den Betryggelse, der skal faas gennem dette, udgaa fra Sparekasserne selv og ikke fra Regjeringen. Der er ellers i det Hele taget i mine Tanker en Mistillid til og en Undervurdering af den Willie og den Evne, der findes hos Befolkningen til at styre sine Sager selv. Det er forøvrigt Noget, som jo ikke alene gjør sig gjældende i dette Tilfælde, men paa flere andre Omraader, og som efter mit Syn og, det veed jeg, tillige mange Andres Syn paa Sagen er principstridigt, og det i Særdeleshed i det nærværende Tilfælde, hvor Taleren er om Sparekasser. Man har derfor for at gjøre dette saa lempeligt som muligt, og for med nogenlunde Tilfredsstillelse at kunne give Lovforslaget sin Tilslutning og Stemme, fundet Anledning til at stille disse Endringsforslag. Da her nu foreligger et Forslag, om at tilveiebringe en Inspektion paa en anden Maade, nemlig derved at den vælges af Sparekasserne selv, saa er her jo i Grunden, som man siger, Lo om Budet; men jeg vil dog i hvert Fald ønske og haabe, at den ene af disse Budgivende maa gaa af med Seiren og faae Hammerflag. Foreløbig skal jeg ikke udtale mig videre, men jeg forbeholder mig, hvis jeg forøvrigt finder Anledning dertil, at indødegaa de Indvendinger, der maatte fremkomme. — Endnu skal jeg kun med Henfyn til, hvad den ærede Ordfører udtalte om de stillede Reaktionsændringer, tillade mig et Par korte Bemærkninger. Det ene Punkt var Ordet „Dagpenge“, som den ærede Ordfører ikke var tilfreds med, idet han mente, at noget Saadant overhovedet slet ikke i vort Sprog findes, men at det var ligesom en Fiktion eller Noget, man havde fundet paa. Jeg skal dog hertil tillade mig at gjøre den Bemærkning, at Ordet „Dagpenge“ er optaget i Finantsloven, og hvert Aar bruges af Ministeriet paa Finantslovsforslaget, og i og for sig synes jeg ogsaa, at Ordet er saa betegnende og godt, som det bør være; hvorimod Ordet „Diæter“ slet ikke er et Ord, der passer i danske Munde. Hvad den ærede Ordførers Bemærkninger om Ordene „Bøde“ og „Mulk“ angaar, da er det jo her noget vanstædigt at stille sig i Modspøning til ham, da han er Jurist; men jeg skulde dog tillade mig